

„Gyönyörűen megírt, bámulatos történet!”

– *James Patterson*, New York Times bestsellerszerző

A skarlát ég alatt

Szerelem vagy halál?

finep
selection

M A R K S U L L I V A N

MARK SULLIVAN

A skarlát ég alatt

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

A nyolcezer olasz zsidó emlékére, akiket nem tudtak megmenteni.

*A milliók emlékére, akiket bedarált a náci hadigépezet,
és mindazokéra, akik sohasem jutottak haza.*

*Köszönet Robert Dehlendorfnak, akitől ez a történet származik.
Megmentett vele.*

ELŐSZÓ

2006 FEBRUÁRJÁBAN, NEGYVENHÉT ÉVESEN életem mélypontjára jutottam.

Az öcsém, aki a legjobb barátom volt, az előző nyáron halálra itta magát.

A regény, amit írtam, a kutyának sem kellett, egy bonyolult üzleti vita kellős közepén voltam, és az anyagi csőd szélén álltam.

Ahogy a szürkületben egyedül hajtottam a montanai autópályán, eszembe jutott az életbiztosításom, és rájöttem, hogy a családom több hasznomat venné holtan, mint élve. Átfutott az agyamon, hogy bele-rohanok az elválasztó falba. Esett a hó, és a fényviszonyok olyan rossz-szak voltak, hogy senki sem gyanakodott volna öngyilkosságra. De aztán magam elé képzeltem a kavargó hóban ácsorgó feleségem és fi-aim képét, és meggondoltam magam. Lehajtottam az útról, és csak ültem az autóban reszketve, mint a nyárfalevél. Az összeomlás hatá-rán lehajtott fejjel segítségért könyörögtem az Úrhoz és a világegye-temhez. Egy sztoriért imádkoztam, valamiért, amiben elmerülhetek.

Hihetetlen, de még aznap este, egy vacsorapartin – meglepő módon éppen a montanai Bozemanben – a fülemben jutott néhány foszlány

egy ismeretlen, második világháborús történetből, aminek főhőse egy tizenhét éves olasz fiú.

Először biztos voltam benne, hogy Pino Lella huszonhárom háborús hónapjának meséje egyszerű kitaláció, mivel még senki sem hallott róla. De aztán megtudtam, hogy Pino – amit *pí-nónak* kell ejteni – hat évtizeddel a történetek után még életben van, és miután harminc évet töltött a kaliforniai Beverly Hillsen és Mammoth Lakesben, nemrégiben visszatelepült Olaszországba.

Felhívtam. Lella úr először nem akart beszélni velem. Azt mondta, ő nem hős volt, hanem egy gyáva fickó, amivel csak még jobban felkeltette az érdeklődésemet. Végül számos próbálkozás után végre beleegyezett egy olaszországi találkozóra.

Három hetet töltöttem Pinóval egy öreg villában Milánótól északra, a Lago Maggiore melletti Lesában. Pino ekkor hetvenkilenc éves volt, testes, még mindig erős, jóképű, vonzó és jó humorú férfi, akiből sokszor csak úgy dőlt a szó. Hosszú órákon át hallgattam a múltidézését.

Pino némelyik emléke szinte megelevenedett a szemem előtt, míg mások olyan homályosak maradtak, hogy csak többszöri, fondorlatos faggatózással tudtam kicsikarni pár részletet. Bizonyos eseményekről és személyekről nem szívesen beszélt, sőt, volt, amiről egyáltalán nem mert. A legfájdalmasabb tragédiák felidézésénél gyakran együtt sírtunk.

Az első utam során holokausztkutatókkal is beszéltem Milánóban, valamint katolikus papokat és egykori partizánokat is meginterjúvoltam. Pinóval együtt ellátogattam a legfontosabb helyszínekre. Síeltem és hegyet másztam az Alpokban, hogy megismerjem a menekülési útvonalakat. Átkaroltam az öreget, amikor fájdalmában térdre rogyott a Piazzale Loretón, és figyeltem, ahogy a gyásztól

reszketve bejárja a Castello Sforzesco körüli utcákat. Megmutatta a helyet, ahol utoljára látta Benito Mussolinit. A Duómóban, Milánó hatalmas katedrálisában remegő kézzel gyújtott gyertyát a halottak és mártírok emlékére.

Mindeközben végigkövettem egy férfi elképesztő életének két évét: ahogy tizenhét évesen felnőtt, tizennyolc évesen megöregedett; a hullámhegyeken és -völgyeken, próbatételeken és győzelmeken, szerelmen és szívfájdalmon át vezető utat. Ahhoz képest, amin ő fiatalon keresztülment, az én problémáim, az egész életem apróvá és jelentéktelenné zsugorodott, és a tragédiákhoz való bölcs hozzáállása az én látásmódomat is megváltoztatta. Gyógyulni kezdtem, és közben Pinóval barátokká váltunk. Amikor hazatértem, boldogabb voltam, mint évek óta bármikor.

Ezt az utat a következő tíz évben négy másik követte, melyek során egyéb könyvek írása közben tovább bogoztam Pino történetének szálait. Beszéltem Izrael legnagyobb holokauszt-emlékhelye, a Yad Vashem munkatársaival, valamint olasz, német és amerikai történészekkel. Heteken át böngésztem e három ország és Nagy-Britannia háborús archívumait.

Elbeszélgettem a túlélő szemtanúkkal – már amennyit találtam –, hogy alátámasszam Pino történetének egyes elemeit, és felkutatam az elhunytak leszármazottait, köztük Ingrid Bruckot, annak a titokzatos náci tábornoknak a lányát, aki nagyban megbonyolította a Pino által elmesélt eseményeket.

Ahol lehetett, beszúrtam az archívumokból, interjúkból és vallo-
másokból kiszemezgetett tényeket, de mivel a második világháború végéhez közeledve a náci dokumentumok nagy részét sietve elégették, a Pino történetét alátámasztó írásos bizonyítékok finoman szólva hiányosak. A kutatást emellett nagyban gátolta Olaszország és az

olaszok egyfajta kollektív amnéziája a háború után. Számos könyv született a normandiai partraszállásról, a szövetségesek nyugat-európai harcairól és a hősokról, akik az életüket kockáztatva zsidókat mentettek Európában, de Olaszország náci megszállása és az olasz zsidók megmentésére alakult katolikus földalatti mozgalom valahogy feledésbe merült. Mintegy 60 000 szövetséges katona vesztette életét Olaszország felszabadításáért, és mintegy 140 000 olasz halt meg a náci megszállás idején, de mindez olyan csekély figyelmet kapott, hogy a történészek az Olaszországért folytatott harcot csak „elfeledett front”-ként emlegetik.

Az amnéziáért nagyrészt az olasz túlélők a felelősek. Ahogy az egyik idős partizán mondta: „Még fiatalok voltunk, és felejtetni akartunk. Próbáltuk az összes szörnyűséget magunk mögött hagyni. Olaszországban senki sem beszél a második világháborúról, hogy ne kelljen emlékezni.”

A dokumentumok elégetése, a kollektív amnézia, és több szereplő halála miatt a jelenetek és párbeszédok egy részét kizárólag Pino több évtizedes emlékei, a hiányos kézzelfogható bizonyítékok, valamint a kutatásaim során feltörő sejtelmeim és elképzeléseim alapján tudtam leírni. Bizonyos esetekben vegyítettem és sűrítettem az eseményeket a narratív összefüggések érdekében, valamint kibővítettem egyes csonka részleteket.

Ennek fényében ez a könyv nem annyira narratív tényirodalom, mint inkább egy, Pino Lella 1943 júniusától 1945 májusáig átélt emlékei köré szőtt életrajzi és történelmi regény.

„Mindent legyőz a szerelem”

– Vergilius

ELSŐ RÉSZ

SENKI SEM ALHAT

ELSŐ FEJEZET

**1943. június 9.
OLASZORSZÁG, MILÁNÓ**

A RÉGI NAGY FÁRAÓKHOZ, császárokhoz és kényurakhoz hasonlóan a Ducét is hamar utolérte a vég: a birodalma rövid tündöklés után összeomlott. Arra a bizonyos késő tavaszi délutánra a hatalom úgy pergett ki Benito Mussolini markából, akár a homokszemek.

A fasiszta diktátor megtépzott csapatai kivonultak Észak-Afrikából. A szövetségesek megszállták Szicíliát, és Adolf Hitler naponta küldött délre katonákat és ellátmány-utánpótlást az olasz csizma megerősítésére.

Pino Lella minderről a BBC-tudósításokból értesült, amiket éjszakánként a rövidhullámú rádióján hallgatott. Bárhová ment, maga is láthatta az egyre növekvő náci jelenléteket, de Milánó középkori utcáit róva a fiú gondtalanul fütyörészve nézett el a masírozó fegyveresek feje fölött. A második világháború számára nem volt több pár kósza hírnél, aminek meghallgatása után azonnal visszatért három kedvenc témájához: a lányokhoz, a zenéhez és az ételekhez.

Végtére is még csak tizenhét éves volt. 1 méter 85 centi magas, 75 kilós, esetlen langaléta hatalmas kézzel és lábbal, megzabolázhatatlan hajjal, és annyi pattanással, hogy egyetlen lány sem akart vele moziba menni.

De Pino természetéből adódóan optimista volt. Barátaival peckesen sétálgatott a Duomo, a Milánó központjában álló hatalmas, gótikus Santa Maria Nascente-bazilika előtti téren.

– Ma találkozom egy gyönyörű lánnyal, és egymásba szeretünk – lengette az ujját Pino a vészjósló, skarlátvörös ég felé. – Örült, tragikus szerelem lesz a miénk, és minden áldott napunk egy csodálatos kaland lesz zenével, étellekkel és borral fűszerezve.

– Álomvilágban élsz – nevetett Carletto Beltramini, Pino legjobb barátja.

– Nem is – szipogott gőgösen Pino.

– De bizony – vágta rá a két évvel fiatalabb öccse, Mimmo. – Te minden csinos lányba azonnal beleszeretsz.

– De egyik sem szereti viszont – tette hozzá Carletto.

A vékony, holdvilágképű fiú jóval alacsonyabb volt Pinónál. Mimmo, aki még nála is kisebb volt, rákontrázott.

– Ahogy mondod.

– Bennetek nincs semmi romantika – legyintett Pino.

– Azok mit csinálnak ott? – mutatott Carletto egy csapat munkásra a Duomo előtt.

Néhányan falemezeket illesztettek a keretekbe, ahol máskor a festett üveglakok díszeltek, míg mások homokzsákokat pakoltak le egy teherautóról, és falat emeltek belőlük a katedrális talapzata köré. Egy kisebb csapat a dupla ajtós főbejárat mellett ácsorgó papok vigyázó tekintetétől kísérvé reflektorokat állított fel.

– Kiderítem – jelentette be Pino.

– Előbb én – sprintelt el az öccse a munkások irányába.

– Mimmo mindenből versenyt csinál. Jó lenne, ha lenyugodna végre – ingatta a fejét Carletto.

Pino a válla fölött nevetve visszanezett rá.

– Ha van rá valami jó módszered, áruld el a mamának is.

A munkások mellett elhaladva Pino az egyik paphoz lépett, és megveregette a vállát.

– Elnézést, atyám!

A férfi a húszas évei közepén járt. Éppolyan magas volt, mint Pino, csak sokkal testesebb. A fiú felé fordult, és tetőtől talpig végigmérte – alaposan megnézte az új cipőjét, a sűrű vászonnadrágját, a frissen vasalt fehér ingét és a zöld selyemnyakkendőjét, amit az édesanyjától kapott a születésnapjára –, aztán mélyen Pino szemébe nézett, mintha belelátna a fejébe, és ismerné a bűnös kamaszgondolatait.

– Még csak növendék vagyok, nem szenteltek pappá. Ezért nincs gallérom.

– Ó, nagyon sajnálom – szégyenkezett Pino. – Csak szeretnénk megtudni, mire kellenek a reflektorok.

Mielőtt az ifjú seminarista válaszolhatott volna, a jobb könyöke mellett egy bütykös kéz jelent meg. A férfi félreállt, hogy utat engedjen egy sovány, alacsony, ötvenes éveiben járó papnak, aki fehér palástot és kis, piros fejedőt viselt. Pino azonnal felismerte őt, és megrendülten fél térdre ereszkedett Milánó bíborosa előtt.

– Bíboros úr! – hajtott fejet.

– A helyes megszólítás „eminenciás uram”! – javította ki szigorúan a papnövendék.

Pino zavartan felnézett.

– Az angol nevelőnőm azt tanította, hogy ha bíborossal találkozunk, szólítsuk bíboros úrnak.

A komoly növendék arcizmai megfeszültek, de Ildefonso Schuster bíboros barátságosan felnevetett.

– Azt hiszem, a fiúnak igaza van, Barbareschi. Angliában valóban a „bíboros úr” lenne a megfelelő megnevezés.

Schuster bíboros Milánó közismert és nagyhatalmú embere volt. Észak-Olaszország XII. Pius pápa által is nagyra tartott katolikus vezetőjeként a bíboros gyakran szerepelt az újságokban. Pinóban kitörölhetetlen emléket hagyott a férfi arckifejezése: mosolyogó arca kedveséget sugárzott, de a tekintetét a kárhozat fenyegetése árnyékolta be.

A sértődött seminarista nem hagyta annyiban a dolgot.

– Ez itt Milánó, eminenciás uram, nem pedig London.

– Nem számít – felelte Schuster, majd Pino vállára tette a kezét, és kérte, hogy álljon fel. – Mi a neve, fiatalember?

– Pino Lella.

– Pino?

– Édesanyám régebben Giuseppinónak becézett – emelkedett fel a fiú. – Ebből lett a Pino.

Schuster bíboros felnézett a „kis Józsefre”, és elnevette magát.

– Pino Lella. Ezt a nevet nem felejttem el.

Pino nem értette, miért mond egy bíboros ilyesmit. A beálló csendben zavarában újra megszólalt.

– Mi már találkoztunk korábban, bíboros úr.

– Nocsak! És hol? – kérdezte a bíboros meglepetten.

– Re atyánál a Casa Alpinában, Madesimo fölött. Évekkel ezelőtt. Schuster elmosolyodott.

– Emlékszem arra a látogatásra. Akkor mondtam Re atyának, hogy ő az egyetlen pap Olaszországban, akinek nagyobb katedrálisa van, mint a Duomo vagy a Szent Péter-bazilika. Az ifjú Barbareschi jövő héten éppen oda készül, hogy Re atyával dolgozzon.

– Az atya és a Casa Alpina is tetszeni fog önnek – nézett Barbareschire Pino. – Remek kirándulólhelyek vannak arrafelé.

A papnövendék elmosolyodott.

Pino félszegen meghajolt, és hátrálni kezdett, amin Schuster bíboros igen jól mulatott.

– Azt hittem, a lámpákról akart kérdezni.

– Igen – torpant meg Pino.

– Az én ötletem volt kitenni őket – mondta Schuster. – Ma kezdődik az elsötétítés. Mostantól csak a Duomo lesz kivilágítva. Imádkozom, hogy a bombázók pilótáit lenyűgözze az épület szépsége, és ne bántsák. Ezt a csodálatos templomot csaknem ötszáz éven át építették. Szörnyű lenne, ha egyetlen éjszaka alatt romba dőlne.

Pino felnézett a hatalmas katedrális kidugozott homlokzatára. Halvány rózsaszín candogliai márványból épült falaival, számos tornyával, erkélyével és kőcsipkéivel a Duomo a behavazott téli Alpokra emlékeztetett. Pino majdnem annyira imádkozott síelni és hegyet mászni, mint amennyire a zenéért és a lányokért lelkesedett, és a templom látványa mindig a hegyvidéket juttatta az eszébe.

De most a bíboros attól fél, hogy a katedrális és Milánó veszélyben van. Pino életében először kezdte komolyan venni a légitámadás veszélyét.

– Bombázni fognak minket? – kérdezte.

– Imádkozom, hogy ne így legyen – felelte Schuster bíboros. – De a bölcs ember mindenre felkészül. Isten áldja, Pino. Az Úr legyen magával az előttünk álló időkben.

Miután Milánó bíborosa távozott, Pino áhítattal telve tért vissza Carlettóhoz és Mimmóhoz, akik döbbenetesen meredtek rá.

– Ez Schuster bíboros volt – szólalt meg Carletto.
– Tudom – felelte Pino.
– Hosszasan beszélgettél vele.
– Tényleg?
– Igen – bólintott az öccse. – Mit mondott?
– Azt, hogy nem felejtí el a nevemet, és hogy a fényekkel távol akarják tartani a bombákat a katedrálisból.
– Látod? – fordult Mimmo Carlettóhoz. – Én megmondtam.
Carletto gyanakvóan nézett Pinóra.
– Miért emlékezne Schuster bíboros éppen a te nevedre?
Pino vállat vont.
– Talán tetszett neki a hangzása. *Pino Lella*.
– Te aztán *tényleg* álmvilágban élsz – horkantott fel Mimmo.
Mennydörgés hasított a levegőbe. A fiúk otthagyták a Piazza Duómót, átszelték az utat, és behúzódtak a Galleria, a világ első fedett bevásárlóközpontjának hatalmas árkádsora alá. A Galleria két széles, egymást keresztező üzletsorból állt, amit általában vas- és üvegboltozat fedett, de mire a három ifjú aznap este odaért, az üvegtáblákat már kiszedték, és csak a vaskeret vetett négyzetes árnyékokat a piacra. Ahogy a vihar közeledett, Pino aggodalmat látott a Galleriában sétáló emberek arcán, de ő maga nem félt. Ez csak villámlás, nem bombák.
– Virágot? – szólította meg őket egy frissen vágott rózsákat kínáló asszonyság. – Vigyenek a kedvesüknek!
– Ha megtalálom a kedvesemet, visszajövök magához – felelte Pino.
– Arra akár éveket is várhat, *signora* – pimaszkodott Mimmo.
Pino felé legyintett, de Mimmo kitért előle, és a Galleriából kilépve kifutott a térre, amit Leonardo da Vinci szobra díszített. A szobor mögött, az utca és a sínek túloldalán a Teatro alla Scala ajtajait szélesre

tárták, hogy a híres operaház kiszellőzzön. Odabent már hangolták a hegedűket és a csellókat, és egy tenor skálázott.

Pino az öccse után eredt, de egyszer csak meglátott egy csinos lányt – fekete haj, alabástrom bőr, csillogó, sötét szempár. A lány átszelte a teret, és a Galleria felé tartott. Pino megtorpant, és csak bámulta őt. A sóvárgás szavát szegte.

– Azt hiszem, szerelemben estem – szólalt meg, miután a lány elment.

– Inkább pofára estél – kukkolta Carletto.

Közben Mimmo is visszasettenkedett.

– Valaki azt mondta, hogy karácsonyra itt lesznek a szövetségesek.

– Szeretném, ha már előbb Milánóba érnének – jelentette ki Carletto.

– Én is – bólogatott Pino. – Több jazzt, kevesebb operát!

Nekifutásból átvette magát egy üres padon, és a da Vinci-szobrot védő hajlított vaskorláton landolt. Végigcsúszott a sima felületen, és egy macska ügyességével ért földet a végén. Ezt a mutatványt az örökké versengő Mimmo sem hagyhatta ki, de pórul járt: végighasalt a földön, éppen egy sötét hajú, nagydarab, virágmintás ruhás nő lába előtt. A nő ránézésre valahol a harmincas évei végén, a negyvenes évei elején járhatott. A kezében hegedűtokot tartott, és a fejét széles karimájú, kék szalmakalap védte a naptól.

A nő úgy megijedt, hogy kis híján elejtette a hegedűjét. A tokot mérgesen a mellkasához szorította, miközben Mimmo fájdalmasan nyögdécselve a bordáit tapogatta.

– Ez a Piazza della Scala – rivallt rájuk a nő. – A szobrot a nagy Leonardo emlékére emelték. Hát nincs bennetek semmi tisztelet? Mással folytassátok a gyermekem játékaitokat!

– Maga szerint gyerekek vagyunk? Kisfiúk? – düllesztette ki a mellet Mimmo.

A nő átnézett felette.

– Kisfiúk vagytok, akik nem értik, mi zajlik körülöttük.

Az eget sötét felhők lepték el. Pino megfordult. Egy nagy, fekete Daimler-Benz vezérkari autó haladt el a tér és az operaház közötti úton. Mindkét oldalán egy-egy piros náci zászló lobogott, az antenára pedig tábornoki zászlót erősítettek. Pino látta a merev háttal ülő tábornok körvonalait a hátsó ülésen, és ettől, maga sem tudta miért, kirázta a hideg. Mire visszafordult, a hegedűs nő már messze járt. Emelt fővel, dacos arc kifejezéssel átment a náci autó mögött az úton, és becsattogott az operaházba.

A fiúk is továbbálltak. Mimmo a csípőjét masszírozva bicegett, hangosan panaszkodva, de Pino alig hallotta. Egy szökésbarna hajú, palaszürke szemű nő sétált feléjük. A húszas évei elején járhatott. Káprázatos teremtés volt, pisze orral, magas arccsonttal, és örökké mosolyra görbülő szájjal. Középmagas, karcsú testét sárga nyári ruha fedte, a kezében vászontáskát vitt. Kisvártatva letért az útról, és belépett egy péküzletbe.

– Megint szerelmes vagyok – kapta a két kezét a szívére Pino. – Látátok azt a nőt?

Carletto felhorkantott.

– Te sosem adod fel?

– Soha – lépett Pino a pékség kirakatához, és bekukkantott.

A nő több vekni kenyeret pakolt a vászontáskájába. Pino nem látott gyűrűt a bal kezén, ezért megvárta, amíg a nő fizet, és kilép a boltból. Amikor szemtől szembe kerültek egymással, Pino a szívére tette a kezét, és így szólt:

– Bocsásson meg, *signorina!* Annyira megbabonázott a szépsége, hogy muszáj volt találkoznom önnel.

– Miket nem mond! – gúnyolódott a nő, és Pinót megkerülve el-sétált.

Ahogy elsuhant mellette, Pinót megcsapta a nőies, jázminos illata. Ilyen bódító parfümöt még sohasem érzett. Nyomban utána eredt.

– Ez az igazság. Rengeteg szép hölgyet látok nap mint nap, *signorina*. A divatnegyedben lakom, a San Babilában. Arrafelé sok modell jár-ke.

A nő a szeme sarkából Pinóra pillantott.

– A San Babila nagyon kellemes környék.

– A szüleimé a Le Borsette di Lella, a táskabolt. Ismeri?

– A... A főnöknőm épp a múlt héten vásárolt ott egy táskát.

– Tényleg? – örvendezett Pino. – Akkor tudja, hogy jó családból származom. Lenne kedve moziba jönni velem ma este? Az *Ismeretlen imádót* adják. Fred Astaire. Rita Hayworth. Tánc. Ének. Csupa elegancia. Akárcsak ön, *signorina*.

A nő végre Pino felé fordult, és alaposan végigmérte.

– Hány éves?

– Majdnem tizennyolc.

A nő nevetett.

– Túl fiatal hozzám.

– Csak egy mozi. Úgy mennénk, mint két barát. Ahhoz azért csak nem vagyok túl fiatal, ugye?

A nő nem válaszolt, csak továbblépdel.

– Igen? Nem? – puhatolózott Pino.

– Ma este elsötétítés lesz.

– Az előadás kezdetén még fent lesz a nap, utána pedig biztonságban hazakísérem – ígérte Pino. – Úgy látok a sötétben, mint egy macska.

A nő egy darabig csendben sétált. Pino kezdte elveszíteni a reményt.

– Hol játsszák a filmet? – kérdezte végül a nő.

Pino megadta a címet.

– Találkozhatunk ott? Hétkor a jegypénztár előtt?

– Maga kedves és vicces fiú, az élet pedig rövid. Végül is miért ne?

Pino mosolyogva a mellkasára szorította a kezét.

– Akkor este.

– Akkor este – mosolygott vissza a nő, és átment az úttesten.

Pino diadalittasan, elragadtatva nézett utána. A nő megállt a közeli villamos előtt, és még egyszer nevetve visszafordult a fiú felé. Pinónak hirtelen az eszébe jutott valami.

– Várjon, *signorina!* – kiáltott utána. – Még a nevét sem tudom.

– Anna – kiáltott vissza a nő.

– Én Pino vagyok. Pino Lella.

A villamos csikorgása elnyomta Pino bemutatkozásának végét, és a kocsik kettejük közé álltak. Mire a szerelvény elment, Annának már nyoma sem volt.

– Úgysem fog elmenni – szólalt meg Mimmo, aki mindvégig mögöttük lábatlankodott. – Csak azért egyezett bele, hogy lerázzon.

– De igenis ott lesz – felelte Pino, és Carlettóhoz fordult. – Ugye te láttad a szemében? Láttad Anna szemében, igaz?

Mielőtt választ kaphatott volna, villám hasított a felhők közé, és eleredt az eső. A fiúk rohanni kezdtek.

– Hazamegyek – kiáltott Carletto, és befordult a sarkon.

MÁSODIK FEJEZET

AZ ÉG CSAPJAI MEGNYÍLTAK. Úgy zuhogott, mintha dézsából öntenék. Pino Mimmo nyomában vágatott a divatnegyed felé. Bőrig ázott, de ez egy csöppet sem zavarta. Anna ma moziba megy vele. Igent mondott, és ez a tudat szinte önkívületbe repítette a fiút.

A fivérek alaposan eláztak, és a vihar már egészen eldurvult, mire befordultak a Valigeria Albanese, az Albanese bőrönd- és táskabolt ajtaján. Nagybátyjuk vörös téglából épült gyár- és üzlethelyisége a Via Pietro Verri 7-es szám alatt állt.

A két fiú csöpögő ruhával lépett be a hosszú, keskeny boltba, ahol azonnal megcsapta az orrukát a bőrárak átható illata. A polcokon finom aktatáskák, retikülök, hátizsákok, kis és nagy bőröndök sorakoztak. Az üvegvitrinekben díszes pénztárcák, cigarettatárcák és irattartók kínálták magukat. Két vásárló volt odabent: egy idősebb hölgy az ajtó közelében, és a helyiség másik felében egy sötét-zöld egyenruhás náci tiszt. Pino éppen őt figyelte, amikor a nő megszólalt.

– Melyik legyen, Albert?

– Csak hallgasson a szívére! – javasolta a pult mögött álló tagbaszakadt, széles mellkasú, bajszos férfi jól szabott egérszürke öltönyben,

ropogásra keményített fehér ingben és mutatós, kék pöttyös csokornyakkendőben.

– De mindkettő tetszik – panaszkodott a vásárló.

A férfi megsimogatta a bajuszát, és nevetve így felelt:

– Akkor vegye meg mindkettőt!

A nő kuncogva töprengett.

– Jó, hát legyen!

– Nagyszerű, nagyszerű – dörzsölte a tenyerét a férfi. – Greta! Kihoznál néhány csomagolódobozt ennek a kiváló ízlésű, elragadó hölgynek?

– Most nem tudok, Albert – szólt vissza Pino osztrák nagynénje, Greta, aki éppen a nácit szolgálta ki.

Greta könnyed mosolyú, magas, vékony nő volt rövid, barna hajjal. A német dohányzott, és egy bőr szivartárcát tanulmányozott.

– Majd én hozok, Albert bácsi – ajánlkozott Pino.

Albert bácsi végigmérte az unokaöccsét.

– Törölközz meg, mielőtt a dobozokhoz nyúlsz!

Pino Annáról álmodozva elindult a gyár bejárata felé, amihez el kellett haladnia a nagynénje és a német mellett. Ahogy a tiszt megfordult, hogy megnézzze magának Pinót, a hajtókéjén láthatóvá váltak az ezredesi rangot jelző tölgyfalevelek. A katonai sapkán egy kis halálfejfigura, a *Totenkopf* díszelgett, felette egy horogkeresztet tartó sas. Pino tudta, hogy a férfi a Geheime Staatspolizei, a Gestapo tagja, Hitler titkosrendőrségének magas rangú tisztje. A középmagas, átlagos testalkatú, vékony orrú, mosolytalan szájú férfi sötét szeméből semmilyen érzelmet nem lehetett kiolvasni.

Pino idegesen lépett be a gyár ajtaján. Ez a terem jóval nagyobb és tágasabb volt az üzletnél. A varrónők és a szabászok mára már végeztek a munkával. Pino talált egy rongyot, amiben megtörörlhetette a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

kezét, aztán magához vett két, Albanese-logóval ellátott papírdobozt, és visszaindult a boltba. A gondolatai megint Anna körül jártak.

A nő gyönyörű, idősebb, és...

Pino pár másodpercig tétovázott az ajtó előtt. A Gestapo-ezredes éppen kilépett az esőbe. Pino nagynénje a bejáratnál állva nézett utána, és bólintott. Amint becsukódott mögötte az ajtó, Pino máris jobban érezte magát.

Segített a bácsikájának becsomagolni a táskákat. Miután a vásárló elment, Albert bácsi megkérte Mimmót, hogy reteszelve be az ajtót, és tegye ki a „Zárva” táblát, majd a feleségéhez fordult.

– Megtudtad a nevét?

– Standartenführer Walter Rauff – felelte Greta néni. – A Gestapo új vezetője Észak-Olaszországban. Ukrajnából helyezték át. Tullio szemmel tartja.

– Tullio visszajött? – örvendezett Pino.

Tullio Galimberti, a család közeli barátja öt évvel volt idősebb nála, és Pino egyenesen istenítette.

– Tegnap – bólintott Albert bácsi.

– Rauff szerint a Gestapo elfoglalta a Regina hotelt – mondta Greta néni.

– Végül is kié ez az ország: Mussolinié vagy Hitleré? – morgolódtott Albert bácsi.

– Nem számít – győzködte saját magát is Pino. – A háború hamarosan véget ér, jönnek az amerikaiak, és mindenhol jazz fog szólni.

Albert bácsi megrázta a fejét.

– Ahhoz még a németeknek és a Ducénak is lesz egy-két szava.

– Tudod te, hány óra, Pino? – kiáltott fel Greta néni. – Már egy órája otthon kéne lennetek, hogy segítsetek anyátoknak az estély előkészületeiben.